

Давно, дуже давно пес жив собі самотній. Накінець надо-кучило йому все самому блукати в лісі й вирішив знайти друга-товариша, з котрим би жив. Але хотів, аби сей його товариш був найсильніший з усіх тварин.

Лісові звірята радили піти до вовка. Пішов пес до нього й каже:

— Вовче, брате, жиймо разом !      Вовк одповів:

— Чому би ні!

Зачали жити в'єдно. Раз, як ночували в лісі, вчув пес якийсь шелест і зачав трястися-боятися. Пробудив вовка, а той йому каже:

— Будь тихо, бо прийде ведмідь та з'їсть нас!

Тоді здогадався пес, що ведмідь сильніший за вовка. Пішов до ведмедя й каже:

— Ведмедю, братику, жиймов'єдної

— Коли в'єдно, то в'єдно,— відповів ведмідь.

Минула коротка доба. Раз на зорях вчув пес якийсь шелест і зачав боятися. Пробудився ведмідь та й ска-зав:

— Затягнімося в корч, бо ще надійде лев та роздере нас обох!

Подумав пес, що лев має бути ще сильнішим. Лишив ведмедя й пішов до двору короля лева.

— Леве, леве, королю звірів, жиймов'єдно!

— За слугу прийму тебе,— відповів лев.

Пес зостався з ним. Раз так понад вечір зачав пес боя-тися й зачав вити, гавкати. Вибіг лев з палати й каже йому:

— Мовчи, бо ще надійде людина й застрелить нас обох! Пес замовк, але зараз

здогадався, що та людина має

дужчою бути, коли її лев боїться.

Пішов пес до людини і пристав до служби в неї. Від того часу й живе пес коло людини.